

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Szczepanik

Bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 12.10.2017 r. i 16.01.2018 r.

sprawy W. L. syna J. i S. z domu I., urodzonego dnia (...) w K.

oskarżonego o to, że

I. w dniu 29 maja 2017 roku w K. woj. (...) dokonał zniszczenia trzech okien w budynku jednorodzinnym należącym do M. W. w ten sposób, że za pomocą kamienia wybił szyby w oknach a za pomocą siekiery zniszczył ramy dwóch okien, czyniąc w ten sposób straty w kwocie 1765 zł na szkodę M. W.

tj. o czyn z art. 288§1 kk

II. w dniu 29 maja 2017 roku w K., woj. (...) groził M. W. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w ten sposób, że wypowiadał pod jej adresem groźby zniszczenia jej domu w którym zamieszkuje, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione

tj, o czyn z art. 190§1 kk

III. w dniu 29 maja 2017 roku w K. woj. (...) groził D. U. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w ten sposób, że wypowiadał pod jej adresem groźby zniszczenia jej domu w którym zamieszkuje, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione

tj. o czyn z art. 190§1 kk

1. na mocy art. 66§1 i 2 kk i art. 67§1, 2 i 3 kk postępowanie karne wobec oskarżonego W. L. warunkowo umarza na okres 3 (trzech) lat próby, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego oraz nakładając obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz M. W. kwoty 1693 (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt trzy) złote;

2. zasądza na rzecz Kancelarii adw. B. K. kwotę 984 (dziewięćset osiemdziesiąt cztery) złote tytułem nieopłaconej obrony z urzędu;

3. na mocy art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

II K 660/17

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Puławach oskarżyła W. L. o to, że:

I. w dniu 29 maja 2017 roku w K. województwa (...) dokonał zniszczenia trzech okien w budynku jednorodinnym należącym do M. W. w ten sposób, że za pomocą kamienia wybił szyby w oknach, a za pomocą siekiery zniszczył ramy dwóch okien czyniąc w ten sposób straty w kwocie 1765 zł na szkodę M. W., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.;

II. w dniu 29 maja 2017 roku w K. województwa (...) groził M. W. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w ten sposób, że wypowiadał pod jej adresem groźby zniszczenia jej domu, w którym zamieszkuje, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

III. w dniu 29 maja 2017 roku w K. województwa (...) groził D. U. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w ten sposób, że wypowiadał pod jej adresem groźby zniszczenia jej domu, w którym zamieszkuje, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu rozprawy sąd ustalił i zważył, co następuje:

W. L. i M. W. mieszkają na sąsiednich posesjach w K., a do M. W. prawie codziennie przyjeżdża jej córka D. U.. Pomiędzy sąsiadami od dłuższego czasu jest konflikt, gdyż W. L. zgłaszał pretensje co do usytuowania płotu rozgraniczającego obie nieruchomości twierdząc, że wchodzi on na jego nieruchomość. Z tego powodu dochodziło do awantur pomiędzy sąsiadami oraz grózb zniszczenia mienia ze strony W. L., między innymi w dniach 19 maja 2017 roku, gdy na miejsce sporu miała przybyć inspekcja z Urzędu Gminy w K., w dniu 26 maja 2017 roku, kiedy D. U. była u M. W. z okazji Dnia Matki oraz w dniu 29 maja 2017 roku, kiedy to W. L. za pomocą kamienia wybił trzy szyby w oknach, a za pomocą siekiery zniszczył ramy dwóch okien czyniąc w ten sposób straty w kwocie 1765 zł na szkodę M. W., po czym oświadczył, że teraz już tak będzie i nie będzie okien ani płotu i zniszczy też mieszkanie D. U.. W. L. nie był dotychczas karany, jest z zawodu ślusarzem, jest żonaty, ma troje dorosłych dzieci i utrzymuje się z zasiłku z pomocy społecznej.

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd obdarzył wiarą zeznania świadków: M. W. – k. 64-65, 2-3, D. U. – k. 65, 13-14 i K. U. – k. 65v, 27-28, ponieważ zeznania tych świadków są logiczne, konsekwentne i wzajemnie się potwierdzają tworząc jeden spójny stan faktyczny. Wprawdzie świadkowie M. W. i D. U. twierdzą, że groźby padły 26 maja 2017 roku w Dniu Matki, ale wynika to z wpływu czasu, gdyż zeznając w postępowaniu przygotowawczym w dniu 29 maja 2017 roku M. W. mówiła o groźbach wypowiedzianych w dniu dzisiejszym, a z kolei D. U. zeznając w dniu 30 maja 2017 roku mówiła o groźbach wypowiedzianych w dniu wczorajszym. Biorąc pod uwagę częstotliwość awantur urządzanych przez W. L. takie pomylenie dat po upływie kilku miesięcy jest naturalne i świadczy o tym, że świadkowie ci nie tworzą ani nie uzgadniają wersji zdarzenia, tylko szczerze zeznają tak jak w danej chwili jeszcze pamiętają. Ponadto mając materialne ślady przestępstwa zniszczenia mienia przez W. L., nie miały już żadnego interesu, by go fałszywie obciążać dodatkowymi zarzutami narażając się równocześnie na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. Sąd obdarzył wiarą również zgromadzone w aktach sprawy dowody w postaci: protokołu oględzin miejsca zdarzenia – k. 7-9, protokołu zatrzymania osoby – k. 11, danych osobo poznawczych – k. 30, danych z KRK – k. 35, 78, dokumentacji fotograficznej – k. 40, opinii biegłego – k. 68-70, ponieważ dowody te zostały sporządzone przez osoby posiadające stosowne kompetencje, we właściwej formie, a żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała prawdziwości zawartych w nich informacji.

Oskarżony W. L. – k. 63v-64, 19-20, 21-22 przyznał się do winy w zakresie zniszczenia mienia, natomiast nie przyznał się do wypowiedziania grózb karalnych. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim zaprzecza wypowiedzianym przez siebie grózbom, ponieważ stoją w sprzeczności z obdarzonymi wiarą z zeznaniami świadków.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, ponieważ jest osobą świadomą swych czynów i nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność karną.

Zarzucany oskarżonemu w pkt I czyn stanowi przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., ponieważ oskarżony niszcząc pokrzywdzonej okna działał umyślnie, a spowodowana przez niego szkoda przekracza jedną czwartą najniższego

ustawowego wynagrodzenia. Zarzucane oskarżonemu w pkt II i III czyny stanowią przestępstwa określone w art. 190 § 1 k.k., ponieważ oskarżony groził pokrzywdzonym przestępstwami zniszczenia mienia, które to groźby biorąc pod uwagę jego równoczesne zniszczenie mienia wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę spełnienia.

Sąd skorzystał z możliwości warunkowego umorzenia postępowania, ponieważ oskarżony nie był dotychczas karany, a jest już osobą w podeszłym wieku, wartość zniszczonego mienia nie była wysoka, więc w ocenie sądu już sam fakt, że toczyło się przeciwko niemu postępowanie karne, został uznany winnym popełnienia przestępstwa i będzie musiał naprawić szkodę, spowoduje, że cele postępowania zostaną spełnione i oskarżony nie popełni więcej przestępstwa tym bardziej, że podczas maksymalnego trzyletniego okresu próby będzie on przebywał pod dozorem kuratora sądowego.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k., ponieważ oskarżony jest osobą utrzymującą się z pomocy społecznej, a będzie musiał jeszcze naprawić szkodę, więc nie należy go dodatkowo obciążać zmniejszając jego możliwości płatnicze i działając tym na szkodę pokrzywdzonej.